

Beni Affet Çocukluğum

– S.ARS. · 26 Eylül 2011

Beni affet çocukluğum
Ellerime bıraktığın gençliğimi kaybettim
Bir şansım daha olsa aldanmazdım belki de
Yarının bugünüme gülümseyen yüzüne
Denizler kadar engindi umutlarım
Bir o kadarda hayallerim vardı
Martıların kanatlarına takılan
Limanlar dolusu vaatlerin şehvetinde kaldı
Ellerime bıraktığın yumuşak nasihatlerin
Yukardan aşağı indiğim hayatım
Çıkmaz sokak arasında kalınca anladım
Anladım ki yaşamak ince bir çizgide cambazlıkmiş
Tutunamadım düştüm kalp atışlarımdan aşağı
Bağışlasın beni körebe dostlarım
Yakalayamadığım onlar değilmiş meğer
Açtığım misket çukurlarından çıkarım sandım
Nerden bilirdim o çukurlar dipsiz kuyularımmış
Annemin bağırışlarını özler oldum
Sadece oymuş sırtımdaki izleri okşayan
Ve babammış beni her zor anımda kollayan
Elleri demirden ve çelik gövdeli olan kadermiş
Bense onu iyi niyetli polyana sanmıştım
Aldandım
Affet beni çocukluğum
Bahçemde bıraktığım tahtadan oyuncakları kollayamadım
Kumdan yaptığım kaleler yıkıldı
Sarhoşken unuturum sandım seni
Meğer her kadehte seni çıldırısıya anmışım
Anlayamadım